

en bestemt, festlig Lejlighed haft to Lakajer staaende bag paa Karossen. Han gjorde sig til Beskytter for Videnskaben, stiftede Legater, aabnede sit Hus for Kunstnere, — og alt dette tiltrods for, at han var en lille, svag og skruetrygget Mand, der vel efterhaanden ved energisk Selvopdragelse havde erhvervet sig en Del Kundskaber men ingen Dannelse, og som bevisligt havde købt sin Kone for hundrede Rigsbankdaler af en fattig Jødeenke i Jylland, hos hvem han engang under sin Omflakken havde haft Logis.

Fra denne Mands Tid skrev sig ogsaa Forhalelsens orientalske Vaabensamling og de mange andre kostbare Snurrepiberier, hvoraf det salomonske Hjem endnu var fuldt, hele dette brogede og prangende Musæum, som hans Skibe havde hjembragt til ham fra alle Verdensdele, og som Sønnen — mere af Pietetsfølelse end fordi det tilfredsstillede hans personlige Smag — havde ladet henstaa i nogenlunde uforandret Skikkelse.

Philip Salomon havde i det hele kun arvet Forretningstalentet og Arbejdsomheden efter sin Fader. Maaske bestod der dog ogsaa en indre Sammenhæng mellem dennes Vandreaar og den Glæde ved Naturen, der var Sønnen egen. Om Sommeren laa han længere paa Landet end de fleste andre af Børsens Folk; og i den øvrige Tid af Aaret kunde han om Søndagen, naar Vejret blot var taaleligt, køre ud med hele Familien allerede fra Morgenstunden. Han var da altid selv Kusk, og hans Kone sad ved Siden af ham, mens en Vrimmel af egne og andres Børn fyldte Charabanc'en bag dem. Først et Par Mil ude i Landet standsede de ved en Kro eller inde i en Skov, hvor Fru Salomon og de mindste blev ved Madkurvene, mens Salomon og saamange af Børnene,